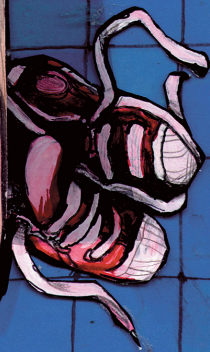

Kateřina
Prochazková

Štáva
mrkve

Kateřina
Prochazková

Štáiva
mrkve

Special thank goes to David Breidenthal
- the King of Gutter Thought

Ráda bych poděkovala těm, kteří pomohli knížce na svět:

Radkovi Leszczynskému
Dankovi Bártovi
Honzovi Pikartovi
Jiřímu a Petru Moulíkovi (firma MOOS)
Zuzaně Beranové
a mému vydavateli – panu Jindřichu Krausovi
Děkuji
k.p.

Věnování:

všem mužům, kterým jsem kdy prošla životem,
budiž jim toto alespoň částečným vysvětlením...

Když jsem rukopis této knížky dávala přečíst kamarádce Míše, tak mi jej vrátila se slovy: „Jo, a máš asi chybu v počítači. Dost často se ti tam objevujou úplně nesmyslný znamínka...“

Večer v posteli jsem zjistila, že Míša vyškrtala všechny moje „smajlíky“. Trojkombinace dvojtečka, pomlčka a závorka jí prostě byla cizí.

Na jednu stranu mě to pobavilo, protože sama v zajetí těchto znamének prakticky žiju..., na stranu druhou mě to malinko rozesmutnilo, protože „smajlíků“ je v této knížce hodně a škrtání jim nesluší.

Takže, přátelé, toto:

: -)

je „happy smile“ naležato, žádná chyba v tisku. Stačí se na ta znaménka podívat jen trochu jinak, snad ne tak přísně :-).

Hezky si to užijte...

K. P.

Jmenuji se Lada Kořínková

Jmenuji se Lada Kořínková a je mi dvacet pět let.

Můj tatínek vyučuje na gymnáziu, moje maminka se věnuje domác-nosti. Žijí v Braníku.

Mám devětadvacetiletého bratra Radima, který před šesti měsíci odletěl na studijní pobyt do Austrálie, a nikdo neví, kdy se vrátí. Občas mám kvůli němu depresi, protože jsem ho již půl roku neviděla a uvědomila si, že mi vlastně vůbec nechybí. Zjistila jsem, že by mi vůbec nevadilo, kdybych ho neviděla třeba dalších pět let, což je důvod mojí deprese (přijde mi na tom z její strany něco strašně hnusného).

Nemám ani jednoho dědečka. Jeden zemřel před deseti lety na rakovinu hrtanu, na dědečka Jindru spadlo před dvěma lety lešení (skonal druhý den nato v krčské nemocnici).

Babičku (tu od dědečka s lešením) mám jednu. Je malá, má bílé vlasy a už pět let nám vyhrožuje, že tady dlouho nebude (zatím tady pořád je).

Můj přítel se jmenuje Martin Hora. Je mu čtyřicet pět let a je velmi bohatý. Když mu to připomenu, tak se jen takovým zvláštním způsobem pousměje a sdělí mi, že nemám vůbec představu o tom, jak vypadá bohatý člověk, což mně, která bere dvanáct tisíc hrubého měsíčně a která má na svém kontě zhruba pětadvacet tisíc korun českých, samozřejmě připadá docela vtipné. Pořád se schází s nějakými klienty a od všech těch „několikachodových“ obědů a večeří má již mírně nateklé celé tělo. Vysloužil si tak u mě přezdívkou „tatíček“, z čehož se může pokakat. Jednou se mi pokoušel vysvětlit, co vlastně dělá, ale všechno to šlo tak mimo mě, že mě nakonec uspokojilo, že snad nikoho nezabývá. (Časem jsem pochopila, že asi bude zastávat nějakou důležitou funkci, protože si jaksi nešlo nevšimnout, jak se na něj všichni culí a lezou mu do zadku.)

Martin Hora má osmdesátiletou maminku Irmu, která špatně vidí, a ségru, která mě nemá ráda, protože vidí dobře a nevěří, že to s Martinem myslím vážně. Taky má dvě auta, třípatrovou vilu v Břevnově a mě, která se do té vily má za pár dnů nastěhovat.

Já mám raketu na squash, starou bílou felicii, o kterou se dělím s mámou, a ruský odšťavňovač na mrkev (blbě vidím a mrkev je pryč dobrá na oči).

Již druhým rokem pracuji v seznamovací agentuře „Heart“, jejíž majitel je dobrý známý mého bezprizorního kamaráda Vildy. Původně jsem v této agentuře nechtěla pracovat moc dlouho, protože mi to připadalo tak trochu trapné, ale nakonec se z toho vyklubala celkem zajímavá práce, která mě aj naplňuje.

V „Srdíčku“ (jak nazýváme naše pracoviště) pracuje i moje nejlepší kamarádka Romana. Je hezká, má smysl pro humor, hodné rodiče a bohužel i ženatého přítele Alberta, kterého nesnáším.

Kamarádím se taky s Vildou Machem (to je ten bezprizorní), kterému je 40 let, je rozvedený a pořád nemůže natrefit na „Mrs. Right“.

Mezi mé největší záliby patří kino (za jediné odpoledne dokážu zhlédnout až tři filmy) a pokojové rostliny (v mé smíchovské garsonce jich mám – a teď vážně nekecám – pětadvacet!!!).

Baví mě taky squash, bowling, karetní hra „prší“ a staré filmy Zdeňka Svěráka a Ladislava Smoljaka.

Připravuji se na svůj první maraton.

Miluji jahody, banány, koblížky s bavorským krémem z Dunkin' Donuts a vanilkové přibináčky.

Miluji také svoje rodiče, což tak bohužel kolikrát nevypadá. Právě oni dost často odnášejí všechny mé vrtochy a blbě nálady. Jsou to ale prdelky, protože dělají, že to nevidí.

V životě se bojím dvou věcí: že máma s tátou umřou dřív, než jim stačím říct, jak moc je mám ráda, a toho, že se mnou spadne letadlo.

(Měřím 175 cm a vážím v rozmezí od 55 do 58 kilogramů.)

Jsem úchyl

Proč vlastně nechodím s Vildou? Je hodný, vtipný, relativně bohatý (co to vlastně znamená 'relativně bohatý?'), teď už i svobodný a má mě upřímně rád. Tak proč s ním nejsem? Proč?

Protože se mi nelíbí! How simple... Je tlustej, plešatej, chlupatej a nemá vůbec žádné sex-appeal. A i kdybyste do mě borem dolem tloukli, že na kráse přece nezáleží, tak já vám povím jedno: ZÁLEŽÍ!!! Asi bych se nikdy v životě nenaučila láskyplně se dotýkati pleše.

Tak tohle jsem nedávno našla v šuplíku. Počítám, že to může být tak rok staré. Trochu se za to stydím. Leckdo by si po přečtení těchto řádků mohl říct, že jsem povrchní kráva.

Jsem povrchní kráva? Zní to tedy strašně, ale možná se tak někdy vážně chovám. Chovám a uvažuji. Příliš sobecky, příliš vztahovačně, příliš emotivně, příliš moderně, příliš divně.

Existuje ale vůbec měřítko toho, jak by se měl člověk chovat? Jak by měl komunikovat, smát se, pracovat, milovat, vychovávat děti a tak?

Nedávno jsem v jednom časopise četla, že ten, kdo se miluje víckrát, jak osmkrát do měsíce, není normální! V tom už je prý úchylka.

Takže jsem úchylná.

A Martin taky.

Takový smradlavý začátek

Tak jako jsem si ve svých šestnácti letech nedokázala představit, že přijde čas, kdy s někým budu muset žít a mít děti, tak si teď, ve svých pětadvaceti, nedokážu představit, že bych s nikým „nebyla“. Muži mají s mým životem stejnou spojitost jako např. Spejbl s Hurvínkem či Mach s Šebestovou. Zní to sice lacině, ale je to tak.

Jsem zhýčkaná. Posledních pět let se okolo mě pořád někdo motá a já už ani nevím, jestli bych dokázala být sama. To mi připadá dost smutné. Měla bych se nad sebou zamyslet. Nad sebou a spoustou dalších věcí. Měla bych se například zamyslet nad tím, proč mi tolik vadí, když něco smrdí. Stav, kdy nasaji a zaregistruji jakoukoli nelibou vůni, mě vážně dokáže paralyzovat. Babička říká, že to tak mám odmalinka, že jsem se pokaždé dokázala šíleně šklebit, když mi něco nevonělo. Šklebím se i teď, jenom se víc kontrolojuji. I přesto je ze mě moje máma občas na nervy.

„Měla by sis zajít k nějakému psychoanalytikovi, tohle přece není normální...“ vyčítá mi, když mám připomínky.

Nikdy jsem k žádnému psychoanalytikovi samozřejmě nešla. Většinou to naopak obrátím proti ní, že v nepořádku musí být asi ona, když jí nevadí, jak „voní“ zpocená paní z Delvity.

Vážně mám z nelibých vůní fobii. Představa, že bych někdy někomu jen trochu smrděla, mě ničí. Proto už se několik let myji minimálně dvakrát denně, třikrát za den si čistím zuby, pořád na sebe něco stříkám a preventivně k sobě čuchám. Čuchám také k veškerému jídlu, které se rozhodnu konzumovat, z čehož je na nervy zase táta, protože to prý působí přímo otřesně. To má možná pravdu, ale já si prostě nemůžu pomoci. Kdybych to jídlo nejdřív neočuchala, tak bych se ho vůbec nedotkla. Očuchávám i obyčejné rohlíky, které si kupuji v potravinách. Fakt, nekecám. Jsem v tomhle takový saveček. Kdyby mě chtěl někdo mučit, tak by stačilo, aby mě na pár minut zavřel do místnosti s kočičíma hovínkami. Například. Podle mě bych regulérně „zakukala“.

Novoroční předsevzetí

Na Silvestra (předevčírem) jsem si dala několik novoročních předsevzetí. Jedno z nich je toto: „**Každý den se pokusím něco napsat. Minimálně jednu ‘á čtyřku’.**“ Můžu i víc, žádný problém, ale jedna je minimum. Proč? Udržuje to prý ducha. To se mi líbí.

Předsevzetí jsem však stačila porušit hned první den, protože mi po novoročních oslavách, kdy jsem kombinovala zlatou tequilu se šampaňským a nad ránem pak ještě s půllitrovým hrnkem kakaa, bylo tak špatně, že jsem docela ráda, že jsem přežila. A tak jsem včera nenapsala ani středník, čímž jsem okamžitě porušila své – relativně čerstvé – předsevzetí. Stejně ale cítím, že nemám formu, takže je to jedno. Ne, že bych neměla o čem psát, to ne, ale nějak mi to prostě nejde. Jsem těžkopádná. Lada Těžkopádná.

V osmé třídě základní školy, to mi bylo čtrnáct let, jsem byla šíleně zamilovaná do Pavla Schráníla, který chodil o ročník výš, do devítky, a který si mě samozřejmě vůbec nevšímal. Já jsem si ho všímala velmi. Milovala jsem ho tak, že jsem mu do malých papírových krabiček, které jsem sama vyráběla, balila dárky. Většinou to byly kamínky, mušličky, krátké barevné tužky, oříšky..., prostě takové drobnosti. Ty jsem pak po škole tajně dávala do jeho lavice u okna. Nikdy jsem k tomu nic nenapsala, ani se nepodepsala a nikdy jsem se taky nedozvěděla, jestli si Pavel některý z těch dárků alespoň otevřel, jestli je třeba nesebrala uklízečka. Nijak mě to ani netrápilo. Byla jsem zaláskovaná. V noci se mi zdálo, jak mě doprovází po škole domů, kupuje mi zmrzlinu a jak je do mě šíleně zamilovaný.

Skutek utek.

Jednoho dne jsem ho spatřila s neznámou kráskou na autobusové zastávce (pořád se na sebe smáli a jeden druhému špitali cosi do ouška) a mně se zhroutil svět.

Večer jsem pak s tužkou, blokem a obličejem opuchlým od pláče zalezla do postele a psala a psala a psala. S bolestí na srdíčku, ale SVOBODNĚ!!! To mi teď při psaní chybí. Svoboda, lehkost, možná skutečný důvod?

Ale neházím flintu do žita. Třeba se to vrátí.

Voskový Amík

Dneska bych se měla stěhovat. K Martinovi. Chce se mi? No comment. Ještě tak před dvěma měsíci se mi chtělo strašně moc. Těšila jsem se, jak spolu budeme vysedávat před krbem a při svíčkách, šampaňu a dobrém jídle si povídat o blbostech. Těšila jsem se, jak se budeme milovat ve velké manželské posteli se saténovým povlečením, jak si zařídím svoji malou pracovničku, pokoj, který už teď nazývám „writing room“ a ve kterém si prý můžu dělat, co chci. Těšila jsem se, jak si pořídíme psa, se kterým budu chodit každé ráno běhat, a velké akvário se spoustou rybiček. Těšila jsem se na spoustu věcí.

Teď se netěším na nic. Teď je mi líto, že jsem se vzdala svého smíchovského podnájmu, kde jsem strávila dva krásné roky života a odkud se mám dnes stěhovat do třípatrové břevnovské vily.

Je deset ráno a každou chvíli se tady má objevit Martin se svým kamarádem stěhovákem. Vůbec se mi nechtělo nic dělat. Pár věcí už jsem sice měla v krabicích, ale až Martin uvidí, že jsem od včerejšího odpoledne prakticky nepokročila, tak se možná zvenecne.

Ta jeho pracovitost a hyperaktivnost mě někdy děsně štve. Je obdivuhodné, co všechno ten člověk dokáže stihnout. A já, místo abych byla ráda a hvízдалa si blahem, jak úžasného mám partnera, jsem otrávená. Z té jeho sterilní dokonalosti. Z toho, jak všude chodí včas, jak se pořád usmívá a nic ho nevyvede z míry, jak ho každý chválí a nedá na něj dopustit, jak je spolehlivý, navoněný, jak na nic nezapomíná, jak je chytrý a ví, co chce, jak včas platí složenky, jak se mu nikdy nestane, že by nemohl něco najít, jak (a to může být nastokrát utahaný) se nikdy večer nezapomene vysprchovat, namazat si obličej krémem a vyčistit si zuby, jak ho má každý rád, jak je dokonalý!!! Spíš než ke mně by se hodil do nějakého amerického filmu. Jako prototyp úspěšného manžela. Úspěšného voskového Amíka. Určitě by měl spoustu fanynek.

Teď bych mu ale měla zavolat, popřát mu dobré ráno a zeptat se ho, jestli se taky tak strašně těší, až budeme nakládat všechny ty krabice, stoly, skříně a židle do auta a vyrazet vstříc novým zítřkům. Jestli zatím nemám uvařit čaj, popřípadě skočit do pekárny pro čerstvé makové koláčky (ty Martin rád). A taky mu říct, že ho miluju a že s ním chci žít až do konce roku. Uhhh... Pardon... Do konce života, samozřejmě.

Chudák Martin

Nevím, kolikátého je dneska, vím jen, že už si nikdy v životě nebudu dávat předsevzetí. Nemá to cenu. Alespoň u mě ne. A pokud vím, tak lidé z mého okolí jsou na tom podobně. Vždycky si nějaké to předsevzetí dají, a pak je při nejbližší možné příležitosti stejně poruší. Takže: předsevzetí jsou na prd!

Mám strašně blbou náladu. Martin si před chvílí přečetl stránku mých úvah a myšlenek, které jsem předevcírem vypotila na papír, a dost mě sepsul.

„Hm... Tamto bylo podstatně lepší,“ řekl a na slůvku ‘podstatně’ si dal hodně záležet.

„Co bylo lepší?“ nechápala jsem.

„Ta tvoje povídka z gymplu, kterou jsi mi dávala přečíst u vašich. Tohle mi připadá takový nedodělaný, bez nápadu.“

„Ale vždyť sis přečetl necelou jednu stránku. Podle toho přece nemůžeš hodnotit celek,“ vztekala jsem se.

„Ty toho máš víc?“ divil se Martin. „Celou knihu?“

„Ne. Ale mám napsanou víc než jednu stránku,“ odsekla jsem dotčeně a zničená padla na postel. Věděla jsem, že má Martin pravdu. Věděla jsem, že to, co píšu, je nudné, plytké, bez chuti a bez zápachu. Stejně vás to ale naštve. Kór, když vám to řekne někdo, kdo vás má rád a kdo to neříká proto, aby vám ublížil. Ten člověk je jen maximálně upřímný, myslí to dobře a vy to víte, to je na tom to nejhorší, respektive to nejbolestivější. Pravda holt bolí, to je stará známá věc.

„Tak proč mi to nedáš přečíst všechno?“ naléhal Martin. „Dej mi toho víc, třeba to bude lepší...“ snažil se mi pomoci. To ale nevěděl, že ten den už mi pomoci nešlo. Už na mě padla. Deprese jedna hloupá.

„To nechci. Já jsem ti chtěla ukázat jenom kousek. Jen tak, aby sis udělal představu,“ vysvětluji mu. „A vůbec se mi nelíbí, jak to čteš. Přelítnul jsi to jak nějaký nudnej politickej článek. Nerespektuješ moji práci. Nezáleží ti na mně.“

Přesný důkaz toho, jak ženy dokážou překroutit všechno, co se dá.

Chudák Martin. Ve vsí dobré víře mi řekne, že to, co právě četl, mu nepřipadá příliš dodělané a že bych na tom měla ještě pracovat, a já ho

hned obviním z toho, že mu na mně nezáleží. Naštěstí je natolik inteligentní, že to nijak nekomentoval.

„Jdu se vysprchovat,“ řekl jen a nechal mě napospas mé vzteklosti.

Podle mě se ani vysprchovat nechtěl (před hodinou se vrátil z tenisu a tam se vždycky sprchuje), jenom asi nutně potřeboval uniknout před mojí nepříjemnou náladou. Vztekly ženy jsou asi stejně nesnesitelné jako hysterické ženy. Jestli to náhodou není to samé. Nejhorší je asi čtyřkombinace: stará, vzteklá, ošklivá a blbá. Teď moji vzteklost Martin ještě toleruje, ale bude ji tolerovat za deset, patnáct, dvacet let, kdy už zdaleka nebudu tak šťavnatá jako dnes?

Ach ten Albert

Moje kamarádka Romana je strašně fajn. Kdo ale není fajn, je její přítel. Jestli se tedy někomu, kdo je ženatý a má dvě děti, dá říkat přítel.

Jmenuje se Albert, je mu devětatřicet a má hnědé oči!

„Já myslela, že chlapy s hnědýma očima nemáš ráda,“ rejpla jsem si do ní hned poté, co jsem Alberta spatřila poprvé. Už tenkrát mi na něm něco nesedělo. Jednak byl na mě příliš ‘tmavej’, což my, co máme rádi švédské typy, asi nedokážeme dostatečně ocenit, ale to by koneckonců tolik nevařilo jako to, že je ŽENATEJ!!! Jestli jsem totiž na něco alergická, tak jsou to ženatý mužský, co se ‘tahaj’ s mladýma holkama.

„Albert ale takovej není!“ hájila Romana svého milého zrovna včera. „On si se svojí ženou doopravdy nerozumí, chce od ní odejít. Netahá mě za nos, fakt ne. Albert je jinej...“

„Ano, Albert je jinej, Albert je výjimka a výjimka, jak známo, potvrzuje pravidlo, že ano?“ běželo mi hlavou, ale raději jsem mlčela. Pravidlo – povídlo, napadalo mě nesmyslně. To, že moje nejlepší kamarádka chodí s takovým „kreténem“, který už ji nejednou přivedl k slzám (třeba kvůli tomu, že jí slíbí, že večer zavolá a nakonec nezavolá, protože k tomu prý nebyla ‘vhodná příležitost’), mě prostě vždycky dokázalo rozladit.

„Ale vždyť ho skoro vůbec neznáš, tak jak ho takhle můžeš odsoudit?“ zlobila se na mě.

„Mně stačí to, že je ženatý, a přitom chodí s tebou. To je dostatečný důvod k tomu, abych ho neměla ráda,“ vysvětlila jsem jí.

„Jsi povrchní,“ oznámila mi moje kamarádka, čehož asi vzápětí litovala, protože se mi za to omluvila. Já už jsem to potom nijak nekomentovala. Akorát bychom se zbytečně pohádaly. Sama dobře vím, jak je to nepříjemný pocit, když někdo, kdo je vám hodně blízký a na koho tzv. dáte, odsoudí vašeho partnera. A já jsem Alberta odsoudila, o tom nebylo pochyb. Navíc kromě toho, že byl ženatý, což jsem brala jako vadu s velkým „V“, byl taky strašně hlučnej, neustále se vytahoval a mluvil výhradně o sobě, což je nebezpečné. Chlapa, který je po půlroční známosti s vámi překvapen, že máte ještě sestru (ačkolí jste se o ní v uplynulých měsících zmínili již několikrát), NEBRAT!!! To není chlap, to je „hovězák“. A Albert byl

hovězák, o tom taky nebylo pochyb. Jenom mě vždycky překvapovalo, že to ta Romana nevidí. I když ona to podle mě vidí, ona jenom dělá, že to nevidí. Nechce to vidět.

Štve mě, že právě Albert je častou příčinou našich sporů. Já se tím člověkem prostě vůbec nechci zabývat. Je to ztráta času a svým způsobem pod moji úroveň. Blbé ale je, že právě on je aktuální problém mé nejlepší kamarádky. Pořád Romaně říkám, že má na víc, na někoho podstatně kvalitnějšího, ale o tom se vůbec nechce bavit. Prý tomu nerozumím. A vlastně má pravdu, tomuhle asi fakt nerozumím.

Vždycky jsem si myslela, že je naší povinností chránit naše nejlepší přátele. V tomto případě je alespoň varovat. Já jsem Romanu varovala. Jasně jsem jí dala najevo, že s výběrem jejího posledního přítele jednoznačně nesouhlasím. „Já třeba nechápu,“ řekla jsem jí jednou, „že ti nevadí, že spí s tebou i se svojí ženou. To bych prostě nesnesla. Já bych se s tím člověkem vůbec nedokázala milovat. Pořád by mi běželo hlavou, že to, co dělá se mnou, dělá i s někým jiným. A to je, jako kdybych jedla ze špinavého hrnce.“

„Ale on s ní prý skoro nespí,“ špitla Romana a mně jí v tu ránu bylo samozřejmě strašně líto. Chudinka.

Přesto jsem se nenechala odradit.

„No samozřejmě. Samozřejmě, že ti řekne, že s ní skoro vůbec nespí. Romčo, nebuď naivní! Copak si myslíš, že ti v tomhle říká pravdu? Samozřejmě, že s ní spí. Asi ne tak často, jako předtím, a asi ne tak často, jako s tebou, ale spí s ní. A tohle já prostě nechápu. Nechápu, že se takhle ponižuješ.“

Romana chtěla něco namítnout, ale pak si jen sedla na židli a rozbřečela se.

To se dalo čekat. Romana brečí často. Kvůli Albertovi. Proto ho nesnáším.

Nicméně jsem se rozhodla, že ji nebudu nijak chlácholit (ono to ani nešlo). Větu: „Neboj, vydrž, on se kvůli tobě jednoho dne rozvede a pak spolu budete pořád,“ bych nevyslovila, ani kdyby mě mučili, a kdybych jí řekla něco ve smyslu: „Nebul, pro jedno kvítí přece slunce nesvítí. Víš kolik je na světě krásnejch, ale hlavně neženatejch chlapů?“, tak by se rozbřečela ještě víc.

Takže jsem ji nechala brečet.

Však ono ji to fňukání za chvíli přestane bavit, to už znám.

Ale stejně bych toho Alberta nejraději uškrtla.

Nenažraná

Přejedla jsem se.

Nejdřív pop-cornu (v hostivařském multikině jsem ho během „Trošečníka“ zlikvidovala dvě krabice) a chvíli nato smaženými kuřecími křidélky, kterým jsem neodolala v KFC na Václaváku.

Teď sedím v autě a přemýšlím, jestli se mám vyzvracet teď, nebo až doma.

Kdybych měla po ruce igelitku, tak jednoznačně zvítězí varianta „A“, ale protože jsem kromě svého červeného batůžku, svetru a pomerančových tiktaků neměla v autě vlastně vůbec nic (od doby, co mi ho vykradli, se v něm neodvažuji nechat ani paprikové čipsy), tak to budu muset ještě nějaký čas vydržet. A to jsem si asi před rokem slíbila, že už zvracet nebudu. Omlouvá se jen těhotenství a zkažené jídlo. V žádném případě čerstvý pop-corn, v žádném případě čerstvá kuřecí křidélka.

Uvědomila jsem si ale, že jestli ten pop-corn a křidélka nevyblinkám, tak budu mít zkažený celý den. Respektive celý zbytek dne, což je ale velký zbytek, protože teď bylo teprve půl páté.

Nesnáším být přejedená. Ubíjí mě to. Ničí. Bere energii. Bohužel jsem v tomhle ale nepoučitelná. Víím, že když sním dvě krabice pop-cornu, bude mi ouvej, ale i přesto to dělám dál a dál. Má to se mnou vůbec cenu?

Když jsem dorazila domů, tak jsem vypila půl litru vody s malinovou šťávou a šla do koupelny. Zadívala jsem se na sebe do zrcadla a do smíchu mi nebylo. Vypadala jsem unaveně. Jídlo mě vždycky strašně unaví. Do toho starosti, jestli se mám, nebo nemám vyblinkat, a hned vypadám na zralou třícítku. A já nechci vypadat na zralou třícítku. Možná tak v padesáti, ale ne v pětadvaceti.

A tak jsem se rozhodla, že se potrestám. Že se nevyzvracím. Že budu s otupělým mozkiem sledovat televizi a vyčítat si, že jsem nenažraná.

Ach jo!

Jo ach!

Ať žije Šebestová a Mach :-).

Tak trochu prapodivné stěrače

Jedeme s Martinem na hory. Do Rakouska.

K Ježíšku jsem dostala nové lyže (od Martina), a tak je alespoň testnu. Pod stromeček jsem si ale měla přát spíš nový notebook než lyže. Tenhle starý, co mám, je totiž dost děsnej. Obrovskej, pomalej, těžkej, blbě se ovládá a na to, jak je velkej, má prťavou a navíc ještě černobílou obrazovku. Inu děs, běs, hrůza! Na druhou stranu je to pořád lepší než nic. Alespoň si můžu psát i v autě, jako třeba teď. Zrovna teď se na to ale nedokážu moc soustředit, protože dost prší a mně, přestože Martina spolu s mým tatínkem považuji za nejlepší řidiče na světě (to by jim určitě zalichotilo), to nedá a v rámci pudu sebezáchovy po očku kontroluji dění na silnici. Dění na silnici a stěrače. Martin má totiž velký silný auto a děsně legrační stěrače. „To jsou šukací stěrače,“ řekl mi jednou, což mě tenkrát dost zarazilo, protože to bylo v době, kdy jsme spolu ještě nechodili (mám takový dojem, že jsme si dokonce ještě vykali) a já jsem od něj tohle slovo nikdy předtím neslyšela. Začala jsem ty stěrače pozorovat a něco na tom bylo. Nějaký pohyb navíc, který doopravdy asocioval milostný akt. Musela jsem odvrátit hlavu, abych nevypřskla smíchy nebo se nezačala nějak výrazně červenat. Koukala jsem z okýnka, předstírajíc až těžko uvěřitelný zájem o zaprášené vršovické činžáky, a bránila se sebemenšímu pohledu na stěrače. Věděla jsem, že jakmile o ně můj pohled jen trochu zavadí, bude průšvih. Na druhou stranu mě ten pravidelný rytmus podivným způsobem přitahoval. A vzrušoval. Vzpomínám si, že tenkrát poprvé jsem na Martina dostala chuť.

Taková slastná

Do hotelu jsme dorazili unavení a ospalí asi v půl druhé v noci, což však nijak neovlivnilo náš sexuální apetit. Respektive Martinův. Když jsem si totiž v obrovské koupelně s krásně hřejivým kobercem čistila u umyvadla zuby, Martin ke mně zezadu přistoupil, stáhnul mi kalhotky do půlky stehen a bez sebemenšího upozornění do mě vnikl. Vyjekla jsem bolestí a slastí zároveň. Bolestí, protože to všechno proběhlo bez sebemenší předehty a já jsem na to nebyla připravená, a slastí, protože mě celá ta situace navzdory všemu silně vzrušila. Vyplivla jsem kartáček i chuchvalec pěny do umyvadla a pak už se jen oddala Martinovým pohybům.

Martin mě v tomhle strašně překvapil. Navzdory jeho 'sterilitě' a životnímu pořádku bych čekala sex jednou týdně, a to jedině po koupeli, jedině večer, jedině v posteli a jedině za tmy. A ono ne. Ono je to přesně naopak. Martin se jen nerad miluje v posteli, jen nerad se miluje ve tmě a jen nerad se před tím chodí sprchovat. A pak: prostě to umí. Často se dokážu vzrušit už jen při pouhé představě toho, jak se mě zkušeně zmocňuje.

Když jsem si teď v posteli vybavila naše noční milování, tak mě začalo povědomě šimrat v podbřišku a cítila jsem, jak jsem vzrušená.

Pokusila jsem se soustředit na ošklivého černocho v televizi, který ve skoku do dálky zatím pokaždé přešlápl a který měl teď poslední šanci dokázat, že není takové nemešlo, ale touha po fyzické rozkoši byla silnější.

Rozepnula jsem si černé džíny, vsunula ruku do kalhotek, zvrátila hlavu na polštář a oddala se svým prstům.

Uklízečku jsem asi před půl hodinou poslala pryč a nebylo nic jistějšího, než že Martin bude lyžovat až do půl páté, kdy končí vleký. To mě povzbudilo k tomu, abych pokračovala dál.

Z televize ke mně dolehl hlučný potlesk, křik a obdivné výkřiky německého komentátora, z čehož jsem vydedukovala, že ten černocho to nakonec asi dokázal. Dokázal, že není 'nemožnej'.

Já asi nemožná jsem. Je jedenáct hodin dopoledne a místo, abych lyžovala a užívala si čistého horského vzduchu, tady ležím rozvalená na posteli a onanuji. Bylo to však natolik příjemné, že jsem se toho nehodlala vzdát. Cítila jsem, že jestli alespoň na chvíli nepřestanu, tak brzo dojdu k vyvr-

cholení. To jsem zatím moc nechtěla. Chtěla jsem si tu chvíli rozkoše co nejvíc prodloužit. V ten okamžik jsem si přála, aby to takhle bylo věčně. Líbilo se mi, že si se sebou můžu dělat, co chci. Že své doteky mohu maximálně regulovat. Že sama vím, co potřebuji.

Nikdo mi nechyběl.

Znovu jsem se pokusila dívat na televizi, v domněnání, že mi to pomůže k jakémusi dočasnému vystřízlivění, ale to už jsem věděla, že jsem ztracená.

A taky že ano.

Stačilo jen pár správných doteků na správném místě a už se mé tělo svíjelo ve slastné křeči.

Neznám krásnější pocit.

(Ten černošský skok do dálky nakonec vyhrál. Druhý den jsem ho viděla v novinách na stupních vítězů. Vytvořil si osobní rekord a zároveň také rekord mítinku. Já jsem nevytvořila nic. Ale bylo mi krásně...)

Můj tatínek se jmenuje Josef Koříňko

Můj tatínek se jmenuje Josef Koříňko. Málokdo mi to věří. Všichni si myslí, že se jmenuje Kořínek a já, že si z nich dělám legraci. Hodně lidí se se mnou chce sázet, což mně vůbec nevadí, protože tak vyhrávám rajčatové džusy a čokolády (když tedy tatínek svolí a půjčí mi svoji občanku, což poslední dobou dělá jen velmi nerad).

Můj tatínek je učitel. Nevím proč, ale když jsem byla mladší, tak jsem se za své rodiče vždycky trochu styděla.

„Tati, a proč neděláš úředníka?“ ptala jsem se ho pravidelně, když jsem chodila ještě na základku. Tatínkové mých spolužaček byli převážně úředníci a pro mě tak byl úředník něco jako bůh.

„Protože jsem učitel, Laděnko,“ vysvětloval mi táta trpělivě, „něco se ti na tom snad nelíbí?“

„Nelíbí!“ vykřikovala jsem, „učitelé jsou hrozní. Všichni se mi ve škole smějou...“

Dnes už se kvůli tomu nevztekám. Naopak. Jsem ráda, že táta učí. Člověk se od něj občas i něco doví.

Nedávno jsem přemýšlela o tom, jestli se mi táta líbí jako chlap. Přišla jsem na to, že nevím. Nedokážu to posoudit. Zním ho od narození a koukám se na něj dost jinak, než na ostatní chlapy. Ale asi je to hezkej chlap. Je totiž poměrně vysoký (190 cm), poměrně štíhlejší (i když nedávno v garáži jsem ho přistihla, jak si přidělává dírky do pásku), taky je chytřejší a mně, nemůžu si pomoci, připadá roztomilejší. Romaně se například můj táta moc líbí. Říká, že vypadá jako americký herec Kavin Spacey. To souhlasí. Ale Kavin Spacey se taky nelíbí každému, takže to je těžký. Já myslím, že táta je frajer. Poslední dobou mu zešedivěly skoro všechny vlasy, což mu přidalo na sex-appealu a důstojnosti. A mojí mámě se líbí, a to je přece hlavní, ne?

Nakupování v Hypernově

„Romčo, promiň, ale dneska se budeš muset obejít beze mě. Není mi dobře. Asi na mě něco leze,“ oznámila jsem své kamarádce jednoho pondělního rána, poté, co jsem s tím samým problémem obeznámila i svého šéfa.

„To máš z té mrkve,“ informovala mě moje kolegyně.

„Určitě,“ řekla jsem, abych jí udělala radost.

„Každé ráno vypiju sklenici čerstvé mrkvové šťávy. Nalačno. Místo snídaně.“

Tak znělo další z mých novoročních předsevzetí.

Mrkvová šťáva je zdravá a prý se po ní zbarvuje kůže dohněda, takže pak vypadáte krásně opálení a nemusíte chodit nikam na solárko. Minulý týden jsem si myslela, že už to konečně přišlo, ale pak jsem zjistila, že jsem byla jenom od něčeho špinavá. To nevádí. Mám trpělivost. Zatím.

„A zítra přijdeš?“ chtěla vědět Romana.

„Asi jo. Dám ti vědět.“

„Dobrá. Tak se hezky vykurýruj. Pa!“

„Pa!“

Jupííí! Jsem volná. Nemusím do práce. Nemusím nikam. Můžu si číst, psát, surfovat po internetu, poslouchat muziku, starat se o kytky, telefonovat, koupat se, odstředovat mrkev, vařit... Nemusím koneckonců vůbec vylézat z baráčku. Jsem šťastná. A taky jsem lhářka.

Nejsem nemocná. Snad poprvé v životě jsem Romaně zalhala.

Proč jí lžu? Je to moje nejlepší kamarádka, tak proč jsem jí neřekla pravdu? Proč jsem se nepřiznala k tomu, že mám jenom strašnou chuť zůstat doma a udělat si ‘den pro sebe’? Protože by to nepochopila?

Ne. Protože jsem nechtěla. Nechtěla jsem, aby o mém ‘dni pro sebe’ někdo věděl. Ani moje nejlepší kamarádka Romana, ani Martin, který se to nedozví, protože je v práci.

Hned poté, co jsem s Romanou domluvila, jsem šla do koupelny, kde jsem se zamkla (zvyk) a napustila si vanu plnou horké vody. K Vánocům jsem navíc dostala spoustu voňavých olejových kouliček a tak jsem jich tam hned několik naházela. K odstředování mrkve tak budu heboukát a voňavá.

Pak jsem si ještě připravila holítko, heřmánkové mýdlo (vyléčilo mi nedjednu vyrážku), bahenní masku na obličej a nůžtičky na nehty. Tyhle čtyři věci mi dostatečně stačí k mé tělové inventuře, kterou provádím tak jednou za čtyři dny.

Miluju to.

Miluji ležet ve vaně a nechat si na chodidla přitékat teplou, skoro až horkou vodu. Miluji ležet ve vaně (tak, že mi koukají jenom oči, nos a pusa) a poslouchat, jak do ní přitéká voda. Miluji ležet ve vaně a pozorovat, jak se mi na pažích dělají skvrny od voňavého oleje, a cítit, jak mě v očích štípe pot. Miluji ležet ve vaně a číst si časopisy. Miluji ležet ve vaně a telefonovat. Miluji ležet ve vaně a zkoušet, jak moc horkou vodu ještě vydržím. Miluji ležet ve vaně a posílat esemesky. Miluji ležet ve vaně a představovat si, jaké to jednou bude, až budu mít děti. Miluji ležet ve vaně a...

A toho všeho jsem si taky dopřála. Včetně té nejpříjemnější věci, ze které se mi ještě teď motá hlava.

Strávila jsem v koupelně dvě a půl hodiny! Dost se divím, že jsem se nerozpustila. I když konečky prstů (jak na nohou, tak na ruku) jsem měla úplně bílé a zpuchřelé. Fuj! Jak mrtvolka.

Celá jsem se potom namazala voňavým krémem, oblékla si červený župan, který jsem dostala od babičky k Ježíšku, vypila povinnou šťávu z mrkve a přemýšlela, co budu dělat.

Paradoxně se mi nechtělo dělat nic z toho, co jsem si ráno představovala. Vůbec se mi najednou nechtělo zůstat doma. Chtěla jsem ven. Nakupovat.

Hodila jsem na sebe své pracovní džíny a sportovní příjemnou mikinu, nasedla do auta a zamířila do jednoho z největších hypermarketů kousek za Prahou.

Nemám ráda hypermarkety. Vždycky je v nich strašně moc lidí a všichni jsou na můj vkus moc nervózní. Spoléhala jsem ale na to, že je pondělí, ještě ke všemu poledne, a že by to tedy mohlo být klidnější.

Bylo.

Z nějakých třiceti pokladen fungovaly jenom dvě. Víc nebylo třeba. To mě dostatečně povzbudilo, a tak jsem začala s gustem nakupovat. Ovoce, zeleninu, džusy, vodu bez bublinek (bublinkové vody se vůbec nenapiju), olivy s ančovičkami, oříšky, vanilkové pribináčky (mňam mňam), kapucín do kafe, novou (větší) sklenici na mrkvovou šťávu, hnojivo na pokojové

kytky a dva žluté květináče, šampony, pastu na zuby s bělicím účinkem, balzám na rty s vůní vanilky, semínka šalvěje a bazalky a takový umělohmotný domácí truhlík, jednu mléčnou a jednu oříškovou čokoládu, miki-kinu na běhání a spoustu dalších věcí.

Bavilo mě to. Připadala jsem si jak americká manželka.

Strávila jsem mezi těmi regály neuvěřitelné dvě hodiny, čehož jsem se nakonec zalekla a raději zamířila k pokladnám.

Pak jsem šla ještě do kina, večer si uvařila těstoviny s máslem (zní to sice dost chudě, ale pro mě to je strašná pochoutka), dívala se na zprávy, četla si knížku a milovala se s Martinem.

A to je vlastně všechno.

Den byl krásný, je čas jít spát :-).

Pimple

Piju kávu (miluju kávu)..., v oranžové skleničce mám rozpuštěný multivitamin (chci být zdravá a štavnatá)..., koukám se na televizi (šest obtloustlých politiků tam o čemsi debatuje, zajímalo by mě o čem)..., poslouchám walkmana (Sarah Brightman pro mě poslední týdny nemá chybu)..., studuji ještě čerstvé škrábnutí na svém levém nártu (Martin mě dneska v noci škrábnul)..., sem tam někomu napíšu esemesku (měla bych se jít léčit, minulý měsíc jsem jenom za „sms“ zprávy platila skoro dva a půl tisíce!) a do toho všeho se snažím psát tu „á čtyřku“ pro udržení ducha. Legrační, že?

Ano, Martin mě dneska v noci škrábnul. Nehtem na noze! Mám ho ráda, ale tohle se mi trochu přičí. I když, nohy má hezký. Ani velký, ani malý a má hezky tvarované, nedeformované prsty. Některý chlapi mají přece úplně hrozný nohy. Takový zanedbaný. Fuj! Snad na to radši ani nebudu myslet. Mám před sebou celý den, a tak si ho nebudu kazit hned na začátku. A vůbec, já tady pořád nespokojeně brumlám a přitom sama nemám co říkat.

„Úplně jsem na tebe přestal mít chuť,“ řekl mi Martin včera večer jakoby ve srandě, poté, co mi na zádech vymáčknul nemalého bedárka.

Nebyla to sranda. Jeho pindourek, který ještě chvíli předtím nabýval obrovských rozměrů, teď skoro nebyl vidět. Schoval se. Zalekl.

„Ty se mě štítíš?“ zeptala jsem se ho trochu našťavaně, protože já za to přece nemůžu, že se mi na zádech občas udělá nějaký pupínek, nevyrábím si je tam. „Ty se štítíš mých bedárků?“ zopakovala jsem ještě jednou.

„Neštítím,“ řekl Martin.

„Štítíš!“ vyhrkla jsem, „vždyť jsi právě řekl, že jsi na mě úplně přestal mít chuť, tak nelži. Štítíš se mě.“

„Lado, neštítím se tě,“ vyvracel mi Martin. „Ale že by mě to vzrušovalo, to se říct nedá.“

„Takže se mě štítíš,“ trvala jsem na svém. „A když ne mě, tak toho, co je ve mně. V tom případě nechápu, proč ses do toho pustil. Já jsem tě o žádný vymáčkávání neprosila.“

Věděla jsem, že se chovám jak pipka, ale tak už to u nás holek prostě někdy chodí, s tím se nedá nic moc dělat. Navíc jsem vážně měla chuť se

milovat. Teď o to větší, protože jsem cítila, že nic nebude. Martinův původní chtíč se rozplynul jak pára nad hrncem.

A to všechno kvůli nějakému prachobyčejnému pupínku, v angličtině „pimple“.

Nebo že by to bylo kvůli těm mým kecům?

David Suchý

Davidu Suchého znám od svých pěti let, kdy jsme se nastěhovali do branickeho činžáku. Jemu bylo jen o rok víc a hned jsme si jako děti padly do oka. Davidovi vyhovovalo, že jsem zvládala i klučičí věci, a mně zase, že na kluka byl hodně citlivý a vždycky se mě zastával. Byl to on, se kterým jsem si hrála na maminku a na tatínka, s kým jsem stavěla lego, hrála pexeso, jezdila na kole, na prázdniny k jeho babičce do Suchdola, s kým jsem v podstatě strávila dětství. Naši rodiče se vzájemně navštěvovali a všechno se zdálo být v naprostém pořádku. Dokud Davidek nevyrostl a nezačal brát drogy. Následovalo období, kdy jsem ho za čtyři roky viděla asi třikrát, a to pokaždé ve velmi dezolátním stavu. To, že David bere drogy, jsem se dozvěděla od mámy, které to zase řekla Davidova máma. Ta k nám pohublá a uplakaná chodila tak pětkrát do týdne a vůbec to nezvládala.

Pak David zničehonic přestal. Našel si práci, sehnal podnájem a začal sekát dobrotu.

A já jsem za celou tu dobu nepřestala obdivovat Davidovu přítelkyni Blanku – snad nejhodnější holku, co znám –, která Davida neopustila (ačkoli bylo období, kdy ho vídala třeba jednou za dva měsíce). Často brečela, ale pořád věřila, že se ten „její“ David jednoho dne vrátí. Naučila se být trpělivá.

Teď mají s Davidem své 2+1 v Modřanech a Blanka je svým způsobem šťastná. To, že mu vaří, pere a večer se s ním kouká na televizi, považuje za velký úspěch. Má svého Davida nazpátek. I když jiného.

On se totiž David strašně změnil. Jinak mluví, jinak vypadá, jinak se směje, je to prostě jinej chlap. Blanka říká to samé. Nedávno se mi svěřila, že jí David připadá abnormálně necitlivý. Že ho kolikrát jen tak políbí na čelo nebo mu v kině dá ruku na stehno, ale on nereaguje. Dřív to prý bylo jinak. Dokonce i když bral drogy, to prý bylo jinak. Když mu to Bláňa vyčetla (což mě v duchu trochu pobavilo, protože Bláňa je vážně strašně hodná holka a vůbec si nedovedu představit, jak něco někomu vyčítá...), tak se prý strašně omlouval a pár dnů se abnormálně, až trochu nešikovně snažil, ale pak, že to znovu spadlo do starých, respektive staronových kolejí. Toho necitu z něj prý udělaly drogy. Sám David nám to několikrát přiznal. Drogy prý otupí vaše city.

Fuj! Úplně z toho mám husí kůži.

Zajímaly by mě dvě věci

Zajímaly by mě dvě věci. Jestli, když vyskočíte z osmnáctého patra mrakodrapu, se zabijete dřív, než dopadnete na zem (slyšela jsem, že člověk během toho letu totálně zkolabuje a v době, kdy padá na dlažbu nebo někomu na hlavu, je vlastně už mrtvý), a co má v životě smysl.

To první si doufám nikdy nevyzkouším (to bych nepřežila), a to druhý, ten smysl, těžko říct. Nevím. A čím víc o tom přemýšlím, tím jsem zmatenější.

Chci mít děti, to vím. A chci jich mít hodně, aspoň tři. Ještě sice nevím s kým, ale on už se někdo najde. Někdo, kdo bude mít modré oči, světlé vlasy, útlý pas a široká ramena (nejsem povrchní?).

Ale je tohle ten smysl? Je smysl pořídit si děti, které budou za pár let stejně tak zmatené a tápající, jako jsem teď já?

Asi ano.

Nebo ne?

Já fakt nevím.

Ale asi ano.

Ženy by asi měly rodit, aby lidstvo nevymřelo. Aby tady bylo veselo, smutno, dobře, špatně, bohatě, chudě, aby tady byl ŽIVOT.

Co to plácám?

Smutno

Včera večer mi bylo strašně smutno. Martin totiž nepřišel domů. Volal okolo deváté, že se potkal s kamarádem, kterého neviděl už asi pět let, že se trochu rozpili a že později půjde spát k mamince na Žižkov, kam to má z té hospody kousek. Řekla jsem mu, že to s tou jeho láskou ke mně asi nebude tak horké, a ani ne tak jedovatě, jako spíš zklamaně, jsem ho „típ-la“. Volal potom ještě asi pětkrát, ale já jsem na něj úplně přestala mít náladu, a tak jsem ten telefon nejdřív ignorovala a posléze vypnula. Pak jsem si otevřela růžové šampaňské, popadla svůj stokilový notebook a napsala pár dopisů svým kamarádům, kteří se mi rozutekli po světě. Moje smutná nálada se odrazila i v dopisech, takže si teď všichni budou myslet, že prožívám nějaké super depresivní období. To nevádí, alespoň na mě budou hodní.

Ach jo!

Je to zvláštní.

Cítím v sobě určitý literární potenciál, ale něco je strašně špatně.

Když jedu autem, vlakem, autobusem, tramvají, když letím letadlem, když sedím v čekárně u zubaře, když poslouchám walkmana, když jsem v sauně, když běhám, když přesazuji kytky..., tak to mám v hlavě všechno krásně srovnané. Literárně srovnané. Kdyby v tu chvíli někdo zaznamenával mé myšlenkové pochody, tak by to bylo přinejmenším zajímavé. Kohokoli myšlenkové pochody jsou podle mě zajímavé. Vrahovy, učitelovy, instalatérový, myšlenkové pochody ženy na mateřské dovolené atd. Myslím ale takové, jaké doopravdy jsou, nijak neupravené, syrové.

A právě to bych chtěla zachytit. Dostat to ze sebe ven, na papír. Ano, chci to vidět. Černé na bílém. Chci si to po sobě přečíst.

Ale nejde to.

Jakmile sednu k počítači, je to pryč. Všechno najednou někam odpluje. Já pak koukám na prázdný monitor a z nervozity si začnu škrábat levé zápěstí (vždycky jenom levé, není to zvláštní?). Dělán to prakticky nevědomky, vlastně to ani necítím. Až potom, když to jako obvykle vzdám a trochu se uklidním, zjistím, že ho mám úplně rozškrábané a jdu si ho posypat práškovým framykoinem. Tím to končí.

No, a takhle to jde pořád dokola.

Martinovi vadí, že si po sobě neuklízím

Martinovi vadí, že si po sobě neuklízím. Přitom já si uklízím. Ale je pravda, že ne tak často, jak by si přál on.

Když já na to nejsem zvyklá. Nejsem zvyklá na to, aby mi někdo říkal, ať si po sobě uklidím. Když máte dva roky k dispozici svůj vlastní dvoupokojový byt, ve kterém je vaše postel, váš stůl, váš gauč, vaše hrnečky, vaše ručníky, vaše prkýnko na záchodě, tak je to prostě pohodlička. Nikdo vám nic nemůže říct. Vy si platíte nájem, vy v tom bytě žijete. Občas mi, pravda, někdo řekl: „Lado, ty tady máš ale bordel...“, ale nikdy to ten člověk nemyslel ve zlém a vždycky byl u mě rád. Kde jsou ty časy, kdy si z toho i sám Martin dělal legraci a všechny ve smích nabádal, ať se ke mně přijdou podívat, že je to zážitek. A přitom je všechno tááák relativní. Já prostě nevidím nic špatného na tom, že přijdu domů, svlíknu si kalhoty a nechám je ležet na gauči, místo abych je všelijak přeložené pověsila do skříně na ramínko..., nevidím nic špatného na tom, že vylezu z vany, utřu se do ručníku a ten ručník nepověsím na béžové poutko z Baumaxu, nýbrž ho nechám viset na dveřích koupelny, protože mi připadá, že tak lépe uschne..., nevidím nic špatného na tom, že si udělám kafe, vypiju ho a hrneček dám do dřezu s tím, že ho v žádném případě nehodlám mýt hned, ale že ho umyju později, až tam bude víc nádobí..., a zrovna tak nevidím nic špatného na tom, že si po sobě nestelu postel, která je v ložnici, kam stejně žádné návštěvy nechodí, kde se vlastně jenom spí. Mně prostě připadá úplně jedno, jestli je ta peřina složená tak nebo tak. A to, že si ji nestelu do úhledného obdélníčku, jak to dělá Martin, přece nemusí hned znamenat, že jsem bordelářka. Navíc to má v sobě určitý půvab. Teď zrovna koukám na naši velkou postel. Martinova peřina i polštář vypadají tak, jak vypadají polštáře a peřiny v hotelovém pokoji, ze kterého právě odešla pokojská. Všechno pěkně srovnané, všechno pěkně sterilní. Jakoby v té posteli nikdy nikdo nespál, jakoby neměla žádnou historii. Druhá polovina postele (moje) vypadá naprosto odlišně. Je na ní poznat, že někomu slouží. Na polštáři je vidět, na jaké straně dotýčný v noci asi nejvíc spal, a ze způsobu, jakým je rozhozená peřina, se dá s úspěchem vydedukovat, jak asi vstával. Na naší posteli je vidět, že v ní spí dva diametrálně odlišní lidé. On

vzorný, přesný a zodpovědný, ona lehkomyšlná a bezstarostná. Přesto spolu tito dva lidé žijí, dokonce sdílejí společné lože.

Možná to tak má být. Možná ne. Každopádně Martin si myslí, že člověk by měl být pořádný a měl by si po sobě uklízet.

Hm.

Třeba tam taky jednou dojdu.

A třeba taky ne.

Migrénička migréna

Už zase sedím v hospodě. Tentokrát v Le Cafe Colonial. Pekelně mě bolí hlava. Je to bolest, která mě vždycky potká tak dva dny před začátkem menstruace, a je to bolest po určitou dobu neodstranitelná. Nepomáhá nic. Prášky, masáž, sauna, studená sprcha, prostě nic. Dá se to jedině zaspát. A tak nejhorší je, když mě ta hlava začne bolet třeba v deset hodin dopoledne. Spěte v deset dopoledne! To nejde. Mně ne. Teď mám alespoň tu výhodu, že je sedm večer.

Ty bláho, fakt je mi blbě. Bolí mě levé oko a tak nějak se celá třesu. Nefunguju. Kdyby mě teď máma poprosila, ať nandám nádobí do myčky, tak omdlím.

Taky cítím, jak po každé této menstruační migréně zestárnu. Vysává mě to.

I přesto jsem ráda, že jsem žena. Že to jednoho dne budu já, kdo přivede na svět syna. Takže: „take it easy, girl...“ a nefňukej!

Dostala jsem kočku

Martin mi koupil kočku. Bílou, půl roku starou a prý velmi vzácnou (jak jinak). Netrefil se. Nemám totiž kočky ráda.

„Martine, ale já nemám kočky ráda,“ oznámila jsem mu suše. „Proč se mě nejdřív nezeptáš, než mi něco takovýho dáš?“

„Chtěl jsem ti udělat radost. Překvapit tě. Podívej, jak je roztomilá,“ rozplýval se Martin, kterého jsem svým záporným postojem k novému dárku evidentně zklamala.

„To jsi mě doopravdy překvapil,“ konstatovala jsem otráveně. „Já tu kočku ale nechci. Fakt nemám kočky ráda. Navíc pelichaj a smrděj.“

„Kocouři smrděj, kočky nesmrděj,“ utřel mě Martin.

„Martine, já tu kočku ale nechci,“ zopakovala jsem znovu, tentokrát již značně netrpělivě. „To pro mě není žádný dárek. To je, jako kdybych tobě koupila deset kilo syrečků, které nesnášíš...“

„To není pravda,“ nesouhlasil se mnou můj přítel. „Dobře víš, že syrečky nesnáším, tak mi je přece nebudeš kupovat. Jako dárek už vůbec ne...“

„Ale vždyť tohle je to samý!“ vykřikla jsem rozčileně. „Jak mi můžeš koupit kočku, když ani nevíš, jestli mám kočky ráda?! Navíc kočka není syrečky, ty můžeš vyhodit do popelnice, kočku ne. I když...,“ zaváhala jsem.

„Lado, ty seš abnormálně bezcitná,“ sdělil mi již mírně nervózní Martin a na truc vzal kočku do náruče (neušlo mi, jak na jeho černém saku uvízlo hned několik chlupů). „Bezcitnější holku jsem fakt neviděl.“

„Vidíš, jsem rarita,“ řekla jsem vesele, čímž jsem svého přítele ještě víc dožrala. Viděla jsem, že se musí hodně ovládat, aby na mě nezačal křičet. Jsou chvíle, kdy si strašně přeju se s Martinem pohádat. Ještě se to ale nikdy nestalo (a to se někdy vážně docela snažím), Martin je na to strašně slušnej a uvědomělej. Jednou to ale přijde, cítím to. Vím totiž, že to má v sobě. Akorát to v něm potřebuju probudit.

„A co tedy budeš dělat?“ zeptal se mě Martin.

„Jak, co budu dělat?“ nevěřím svým uším. „Martine, už poněkolkáté ti říkám, že tu kočku nechci, že kočky nemám ráda. A dělat s ní nebudu vůbec nic, já ji prostě odmítám přijmout. Nechci ji. Nechci tu kočku, rozumíš?“

Vrať ji majitelce.“

„Tak já si ji nechám. Nebudeš se o ni muset starat,“ zkouší to na mě.

„Aha, takže ty sis tu kočku vlastně koupil pro sebe...“

„Lado, koupil jsem ji pro tebe. Myslel jsem, že ti udělám radost.“

„A já ti říkám, žes mi radost neudělal. Uděláš mi ji, když tu kočku někomu dáš.“

„Vidíš a já myslel, že máš zvířata ráda,“ řekl Martin zklamaně.

Začala jsem ztrácet trpělivost. Ještě chvilku se mnou bude takhle nesmyslně komunikovat a pošlu ho do prdele, předsevzala jsem si.

„Mám ráda zvířata,“ řekla jsem záměrně co nejsrozumitelněji. „Obecně. Obecně mám ráda zvířata. Nemám však ráda kočky. Zrovna tak, jako nemám ráda myši, krysy nebo...“

„Jiná zvířata,“ skočil mi do řeči Martin.

Uhhh..., že by vtíp?

„Ne. Nebo hady,“ dokončila jsem, co jsem nedořekla a pokračovala dál. „Zrovna tak, jako ty nemáš rád třeba krtky. Zajímalo by mě, jak by ses tvářil, kdybych ti domů přinesla krtka...“

Sama jsem se té představě musela zasmát. Tomu, jak přicházím domů s akvářkem, dvěma pytli zeminy a krtkem. Martin by zemřel.

Teď však nad mojí poznámkou jen mávnul rukou, položil kočku na zem a začal si s ní hrát. Z nového prostředí a nových majitelů byla chudinka celá zmatená. Stála tam jak uzlíček neštěstí a já jsem k ní poprvé pocítila kousek sympatie. Respektive soucitu. V tu chvíli mi alespoň nevadila.

Byla hezká, to se muselo nechat. Bílá jak sníh a určitě krásně hebká, to bylo vidět na první pohled. Já jsem ji ale nechtěla. Nikdy jsem ke kočkám neměla kladný vztah. Dalo by se říct, že se jich dokonce bojím.

„Proč jsi mi nekoupil psa?“ zeptala jsem se Martina, který si mě pořád nevsímal. „Psy mám ráda, to víš moc dobře. Navíc pes je praktickejší a sem by se krásně hodil. Hlídal by. Kočka uhlídá leda tak velký prd.“

„Psa chci koupit taky. Retrívra. Už jsem to domluvil.“

To bylo překvapení. To jsem vážně nečekala. Ale protože jsem pořád hrála našťvanou, tak jsem nemohla dát najevo svoji radost. Zato Martin měl čím dál větší radost z té bílé hrstky chlupů, která stála na podlaze a celá se třásla. Znovu vzal kočku do náruče a začal se s ní mazlit. Slušelo mu to. Zrovna tak, jak mu to jednou bude slušet s miminkem. Najednou mi ho bylo strašně líto. Hlavou mi proletěl krátký příběh, jak od něj odchá-

zím, jak bude smutný, jak si bude hledat novou mladou holku, kterou sice najde, která ho však časem taky opustí, protože na ni bude starej. Snad proto jsem zničehonic vyměkla.

„Dobře,“ řekla jsem. „Klidně si tu kočku nech. Jenom tě předem upozorňuju, že se o ni nebudu starat. Nebudu ji krmit, koupat a už vůbec nebudu čistit takovej ten hovník, do kterýho kaděj.“

Martin nad mým slovníkem obrátil oči v sloup, ale bylo na něm vidět, že jsem ho potěšila. Úplně se zatetelil. Může si nechat svoji kočičku.

Pak odešel do auta a začal dovnitř nosit spoustu krámů.

Ach jo. Možná jsem neměla tak vyměknout. Teď budu mít na všem chlupy a taky pocit, že mě neustále někdo sleduje.

Fakt nemám ráda kočky. Asi ji prodám :-).